

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyílt levél.

az

„Országos Erdészeti Egyesülethez.”

(Folytatás.)

A tisztességes ruházkodás az embernek az a kelléke, mely neki a külső csint megadja s nem egyszer tekintélyét is növeli. Rég bevett szokás az, hogy egyes testületek más halandóktól való megkülönböztetés céljából egyenruhát viselnek, melyről már messziről meg lehet asmerni, hogy mely testülethez tartoznak. Ilyen különleges egyenruhák megvannak az erdészeti altiszteknek is olyan különféle tarkaságban, a milyen csak képzelhető. Az állami alkalmazottak egyenruhája más és más a köz-

alapítványoké, az egyes uradalmak és testületek alkalmazottjai pedig annyfélékép és a szerint ruházkodnak, a hányféle izlése van munkaadóiknak, ez azonban mind nem lenne baj, mert utóvégre is bizonyos megkülönböztetésre van szükség, mint a hogy a hadsereg egyes ezredei is egyenruházatuk különféleségével különböznek egymástól, nagyobb baj azonban a ruha beszerzésének a módja.

Az erdészeti alkalmazottaknak csak elenyészőleg csekély részénél találjuk azt, hogy akár természetben kapja ruházatát, akár pedig ruhaátalányt elvezzen; a legnagyobb rész arra van utalva, hogy szerény javadalmazásából ruházkodjék. Egyes embernek, vagy pedig egy egész családnak évi ruhaszükségletét

TÁRCZA.

Egy apácza gyaponcz önéletrajza.

A geneológiámra vonatkozó adatokat valahol Bajor országban kellene keresnem s mert időm és alkalmam erre nincs, most csak autobiographiámat írom meg.

Ezt sem azért teszem, hogy a világ előtt hivalgónak tűnjem föl, mintha nevemet s egyszerű személyemet ösmerté tenni akarnám. Kedvtöltésből forgatom a tollat, a magam kedvéért írok, önéletrajzomat is csak önmagamnak írtam meg.

Születtem: Görgény-Szent-Imre (Maros-Torda megye. Erdély.) Fancsal nevű völgyének egy óriási Luczfenyőjén anno 1892 ápril hó 11-én d. u. 3 órakor.

Születésemmel semmi nevezetes esemény sem áll összeköttetésben, minden a régi kerékvágásban

maradt azután is. A török császár tovább kéjeleg háremében, hallani sem akar az egynejtűségről. Azt mondja: „Hadd éljen a gyaur egynejtűségben, Mohamed követői elé a Korán azt írja, hogy a Muzulmán joggal élhet polygamiában, hát oszt' a szultán hogyne uralkodnék több nő felett; Bajazid óta csak kegyencznők szerepelnek a szultán palotáiban”; a minden oroszok czárja a nihilisták minden erőszakoskodása daczára tovább gyakorolja az abszolút hatalmat; Franciaországban mind nagyobb erőre kap az anarkizmus; Magyarország nem képes elfojtani a csirázásnak indult szocializmust, polgárai aggódva gondolnak a német sógorságra s ha mézes kenyérrel is kínálja őket a germán atyafi, még akkor is azt mormogják: „Hej, de hunczut a német! Szóval én megszülettem, a nélkül, hogy még csak édes anyámnak is tudomására lett volna.

Hanem alig tekintek magam köré, már látom, hogy vérben forgó szemekkel rohan reám valami carabus nevű szörnyeteg, (hasznos rovar, mely az apácza

mindenki ösmeri, ki csak némileg jártas a gyakorlati téren s így jól tudja, hogy az ezzel járó kiadás a szerény erdőőri javadalmazás tekintélyes részét fölemésztí.

A pénzügyőrök — kiknek pedig a mellett, hogy állásuk semmiféle különös előtanulmányokhoz és minősítéshez nincs kötve s mégis jobban vannak díjazva az erdőőröknél, — állandóan egyenruha átalányt is huznak, e mellett pedig sokkal olcsóbban ruházkodnak, mint az erdőőrök; ugyanez áll fönn a csendőrségnél, vasuti altiszteknél, hivatalszolgáknál.

Indokolt lenne, hogy az erdészeti altiszt is megfelelő ruháátalánnyal láttassék el, vagy ha ez már éppen nem vihető keresztül, legalább pályája kezdetén, midőn szolgálatát megkezdi, teljes egyenruházatot kapjon s ne legyen kénytelen rögtön súlyos adóságba keveredni, melyből azután rendszerint egész életén át nem bir kiviczkölődni.

A kincstári altiszteknél rendeleti uton van megszabva a ruházkodás minémősége s attól eltérni fegyelmi büntetés terhe mellett tilos. A most használatban lévő szövet az egy drága voltán kívül semmiféle más jó tulajdonsággal nem rendelkezik s rövid használat után színe olyanná változik, melyre elnevezést találni sem lehet; az abba bujtatott ember úgy néz ki, mint ha csak a fegyházból szökött volna meg. A szép

zöld zsinórzat, az erdésznek ez a kiváló ismerető jele csakhamar megfakul, fonata szétfoszlik, azt pedig, hogy ujjal cseréltessék föl, a színvesztett ruha meg nem érdemli. A sokkal szebb és tartósabb selyem színór viselését tiltják a szabályok.

Ha már most egy erdőhatóságnak az altisztjei valamely ünnepélyes alkalomhoz kivonulnának, daczára az egyenruházatnak oly czifra különféleségben tarkáló látványosságot nyujtanának, mely még a legkomolyabb embert is kacajra inditaná s tönkre tenné az ünnepély komolyságát.

Minden rangu és rendű, egyenruha viselésére kötelezett embernek meg van engedve az, hogy az egyenruházat színeinek és a jelvények minémüségének betartása mellett finomabban, izlésesebben ruházkodjék, ha ezt egyébként módja megengedi, csak az erdészeti altiszt az, kinek ez meg van tiltva.

Ezeknek a jogos és méltányos panaszoknak könnyen elejét lehetne venni s az erdészeti altisztet abba a helyzetbe hozni, hogy állása komolyságának és fontosságának megfelelő külső csinnal is ruházkodhassék s ez által a köznép előtt annyira szükséges tekintélyét növelje.

Az élet és vagyon biztonság az, mely az embernek megadja azt a megnyugvást,

gyaponcz nagy ellensége) de szerencsémre egy elszáradt fenyő ág épp azon pillanatban hullott reá s őt a mélybe sodorta, midőn gyilkos szándékát valósítandó, hozzám alig egy szöcske ugrásnyira volt.

Ujból szabadon lélekzettem s pár percz mulva feledve a veszélyt érdeklődéssel néztem szét. Köröttem már akkor valami 60—70 hozzám hasonló álatka mozgott. Néztem, néztem őket, míg végre elálmosodám s bizony elaludtam.

Pár óra telhetett el. Az édes nyugalomnak vége lett. Csipős szél süvöltöt a fák koronája között, az ég borulni kezdett, a sötét felhők gyorsan eltakarták szemeim elől az előbb azur kék égbolt közepén ragyogó negyed holdat s a csillagok millióit, pár percz mulva kitört a zivatar legnagyobb fenségében.

Én egy közeli héjrepedésbe huzódtam, testvéreimről teljesen megfeledkezve. Onnan néztem az elemek csatáját. De hát ehez is hozzá szoktam. Morpheus újból alattvalójává kényszerített, ismét elaludtam.

A nap rég föltünhetett a fancsali láthatáron, a

mikor én nagy nyújtózkodással keltem föl. Első tekintetem lakásom belsejére esett: Nyomoru kis héj repedés volt az, pizkos szurok cseppekkel borítva. Aztán testvéreimet néztem meg. Ott gubbaszkodtak a petehéjak és ággöcsök körül kinszenvedő arczal. — Hát ti hogy érzitek magatokat? kértem őket.

Mély sóhajok voltak válaszaik s e sóhajok elárulták: hogy bizony nem a legjobban.

Még három napig együtt éltem velük, de április 14-én oszt' bucsut intve nekik, egy már előre kiszemelt fenyő ágra sétáltam s hozzá láttam az evéshez. Egyszer csak azt veszem észre, hogy az ajkam alatti nyíláson egy nyákszál ereszkedik ki.

Kissé elgondolkoztam a felett, mert őszintén bevallva, restelném, ha én a pókok undok családjával valami rokonságba jutottam volna, vagy az édes apám éppen valami keresztspók lenne. De jobban körültekintve láttam hogy testvéreim már ott himbálóznak a légben, akár csak egy-egy kötél tánczos s hát megnyugodtam s még később már magam is produkáltam ügyességem-

melyre az élet által reá szabott kötelességek teljesítésénél szüksége van.

Az embernek életét, vagyonát csak ritkán a természetes ellemi csapások, de annál inkább az ellenséges embertársak veszélyeztetik. Ki Ki merné tagadásba venni, vagy csak kétségbe vonni, hogy az erdészeti alkalmazott az, kinek legtöbb ellensége van embertársai között?

A hány vadorzó, fatolvai, pásztor s más legeltető ember van, ez mind természetes ellensége annak, ki őt bűnös üzelmeiben gátolja, tehát első sorban az erdőőrnek. Egész sorozatát a bűntényeknek és merényleteknek sorolhatnánk föl, melyek mondhatni napról-napra az erdészeti személyzet ellen irányítva lesznek. Itt meggyilkolják a gyűlölt embert, amott egész életére nyomorékká teszik, másutt házáat gyújták föl, lovában, marhájában tesznek kárt s mindezt legtöbb esetben megtorolatlanul, mert csak ritka esetben sikerül a tettest fölfedezni.

Ezeknek az üzelmeknek a megakadályozása fölötte nehéz, mondhatjuk, hogy szinte lehetetlen; az egyedüli mód az erkölcsök nemesítése és a bűnre való hajlandóságnak gyökeres kiirtása lenne, ez azonban teljesen lehetetlen, mert az ember bűnben született s abban is hal meg; bűnös emberek mindig voltak és örökké lesznek.

Nem akarván lehetetlent kívánni, nem is

adunk kifejezést ama óhajunknak, hogy az ilyen merényletek véglegesen beszüntetessenek, hanem csak annak, hogy azok lehetőleg apasztassanak, mit legkönnyebben vélünk elérni a különféle balesetek ellen való biztosítással.

Előrehaladott korunkban már alig érheti az embert olyan baj — kivéve a halált — mely ellen magát nem biztosíthatná. Biztosíthatjuk magunkat baleset következtében beálló munkaképtelenségénél a nyomor ellen s ugyanez ellen családunkat elhalálozásunk esetére aránylag nagyon csekély díj fizetése által. Ugyanezt tehetjük tűzvészkarok ellen s a marha biztosítása is már mindennapi dolog.

Kötelezendő lenne ennél fogva az erdészeti altiszt kenyéradója alkalmazottját magát bizonyos a megélhetést biztosító tőke erejéig, csekély vagyonkáját pedig annak értékéhez képest biztosítani, mi által kettős cél lenne elérve, egyformán hasznos mindkettő.

Az egyik lenne az, hogy a merénylet áldozata vagy családja nem lenne a nyomornak, a koldusbotnak vagy kegyelemkenyérnek — melynek ize mindig keserű — kitéve, a másik pedig, mely pedig szintén nem megvetendő, az, hogy a merénylet látva azt, hogy gonosz cselekedetével nem tudja ellenségét vagy családját teljesen tönkretenni vagy pedig vagyonában helyrehozhatatlanul elpusztítani, az így hiányossá vált s követ-

mel közöttük. — De egyszer oszt' szomoruan kellett tapasztalnom, hogy az én athléta zsinórom eltűnt. Megszokott testgyakorlataimat tehát nem folytathattam. Kezdtém unni a helyzetet, szerettem volna már más lakást keresni. De ez úgy látszik későn jutott eszembe. A táplálék változtatás óhaja is fokozta e körülményt, mert jobbról egy gyönyörű erdei fenyő még teljesen érintetlen állt.

Sokszor tekintettem reá sovárogyva s mind annyiszor föl ébredt bennem a vágy magamat hosszú levelein rágódva látni.

Végre határoztam: török-szakad, én leugrom. Szándékom egy borongós májusi napon valószínű. Eleresztém magam s csupp! lenn voltam. Egy percnyi önkívületi állapot után magamhoz térve örömmel constatáltam, hogy semmi bajom sem történt. Lépteimet tehát a lucz és erdei fenyő között lévő nyír és rekettyés között az „ígéret fája“ felé irányítam. Egy pár negyed óra múlva kéjittasan hajtottam fejemet a kiállott fáradalmak után erdei fenyőm egyik ágán nyugalomra. Telt az idő és

én új otthonomban nagyon jól érezve magamat, bu és gond nélkül éltem, akár egy igazi — apácza.

Junius 10-én oszt' megnyiták az ég csatornáit, dörgött, villámlott s lett egy olyan túlvilági zene-bona, hogy az erdők világának réme, a vadász is lélek szakadva menekült, keresve a bizonytalanságban a biztonságot. E rettenetes napon ért engem az az öröm, hogy eltűnt athléta-zsinóromat újra vissza nyertem. Lett vigasság. Akármelyik tűzoltó gyakorlat díszére váltam volna. De jött egy éjszaki szél és szent atyám! majd magával vitt. Nem törődve a közöttem sisteregve lecsapó villámokkal, úgy belemelegedtem a játékba, hogy észre sem vettem a nap lenyugvását.

A zivatar csak nem szűnt, sőt egyre fokozódott. Egyszer csak egy borzasztó pukkanást hallok, s a mint ijedtemben balra tekintek, mit látok? a nekem előbb lakásul szolgáló luczfenyő egy lecsapó villámtól találva pár perc múlva rémes világot vetve a közeli szikla bércekre égett mint egy óriási szurok fáklya. Oh áldalak gondviselés, hogy te engem onnan elvezéreltél;

kezményeiben reá nézve azért nem kisebb mértékben veszélyes boszuját csillapítaná s nem merne annak olyan könnyen szabad folyást engedni.

Azt fogják ugyan sokan mondani, hogy ugyanezt mind megteheti maga a veszélyeztetett is, mert hiszen az ő érdeke, de itt ismét és ismét csak arra utalunk, hogy bár a dolog üdvös és annak haszna senki által kétségbe nem vonható, meg vannak kötve kezei a szegénység békóival. A birtokosokra ez nagy terhet nem ró s megfelelő kárpótlást nyerne az által, hogy alkalmazottja jövője sorsán megnyugodva, szolgálatát teljes szigorral és pontossággal sokkalta jobban teljesíthetné, mint azt a bizonytalan jövő mellett teheti.

(Folytatás következik.)

Fizetés emelés és előléptetések.

Feltűnő a cím; ritka esemény ez az erdészeti altisztek körében.

A nagyméltóságu vallás és közoktatásügyi m. kir. magas ministerium végre is nem feledkezett meg a fáradsággal és nélkülözéssel küzdő szegény erdőőrökről, midőn a f. évi május hó 21-én kelt 28465 számú kegyes és magas rendeletével a kincstáriakéhoz hasonló rang és javadalmazásokkal rendezni méltóztatott állásaikat.

Ismert dolog az ez ideig itt divó javadalmazás, mely alapon csak mint első és második osztályu er-

dőőrök 300 illetve 250 frt készpénz, — 17 ürköbméter dorongfa, — földilletmény — szabad lakás vagy 50 frt lakbér mellett tengődünk.

A hivatkozott magas rendelet főerdőőri és erdőőri állásokat rendszeresített, mindegyiket 3 osztályba sorozva, tehát nincs kizárva, hogy 30—40 évi szolgálatot tevő altiszt érdeméhez képes főerdőőr vagy legalább I. oszt. erdőőr ne lehessen.

Már a kiadott rendelet az eddigi szolgálati időket is figyelembe véve, a 10 éves szolgálatait már II. oszt. erdőőrökké és a 30 évet betöltöket, minő a mi pécsváradi erdőgondnokságunkban Zsitni Ádám barátunk, III. osztályu főerdőőrré léptetett elő. (Magam, ki csak 5 éve szolgállok és II. oszt. erdőőrré lettem kinevezve, III. oszt. erdőőrré léptettettem elő, vagyis hátra, de 250 frt fizetés helyett 270 frttal.)

Nem hazudom, ha az alapítványi erdőőrök összességének örömét fejezem ki eme — legkevesé várt esemény felett, így kollegáim rosz néven nem veszik, ha ebben az esetben és ezen a helyen magam és társaim nevében őszinte köszönetet nyilvánítok a minket ért szerencse elérése céljából küzdött bajnokoknak!

A legfőbb szerep, erősen hiszem, nagyságos Hirsch István főerdőtanácsos uré volt, ki érdekünket, illetve ügyünket hadhatatlan nagylelkűségével a nagyméltóságu és kegyelmes Minister urunk elé pártolóláig felterjeszteni kegyes volt.

Mi apák, anyák és örömtől sugárzó apró gyermekeink méltó köszönettel és eléggé ki nem fejezhető hála érzettel fordulhatunk a két kegyes urhoz, kik minket és családunkat a megélhetés gondjaitól némileg megmentettek.

Nem vonhatunk le semmit szeretve tisztelt erdőgondnokaink jóakaratából sem, hisz ők első sorban

ha most ott lennék, bizonyára nem gondolnék önélet-rajzom megírására.

Szerencsémre az éjszaki szél a láng és füsttengert ellenkező irányba terelé át, mert más különben itt is könnyen ki lettem volna téve a megsülésnek.

A zivatar megszűnt, a luczfenyő földig leégett, a pirkadat új életre szólítja a csüggedőket. Reggel lett. A fényeségi test fénysugaraktól övezett fejét fölüté a keleti láthatáron, tündér fényt vetve az eső cseppektől borított tü és lombfák leveleire. Egy óra múlva a legvigabb madár dal zenéje mellett sütkérezve szárítgatám átázott gúnyamat fenyőm levelei között.

Telt az idő, semmi nevezetesség sem adta elő magát. Végre június 18-án elhatároztam magam, hogy én is követni fogom társaim példáját, burkot vonok többször változtatott gúnyámra, átadom magam az átalakulásnak, vagy mint mondják, bebábozásnak.

Husz nap telt el a nélkül, hogy magamról életjelt adtam volna; Istenem, hisz ez idő alatt oly orga-

nikus, előttem titokszerű átalakuláson mentem keresztül, hogy arról fogalmam sincs.

Huszonegyedik nap kezdett fölébredni bennem az élet ösztöne, titokzatos burkomat áttörve, a legnagyobb gyönyörrel tapasztaltam, hogy én egy teljesen szabad szárnyakkal bíró, ünnepi pompába öltöztetett igazi — apácza-lepke vagyok.

Alig hogy körültekintek, már mindenütt látok magam körül repdesni a rajtam is megtörtént metamorphosison átesett apáczákat.

Nosza rajta! kirepültem tehát ösmeretességet kötendő fajrokonaimmal.

A kölcsönös bemutatások közepette, egy igen csinos, hozzám első pillanatban nagyon nyájas Miczi nevű apácza kisasszonyon akadt meg a szemem.

Szép krém színű, sötét sávokkal czikázva tarkított szárnyakkal birt s gyönyörű, a tor részén fekete foltocskákkal ékesített rózsaszínű potroha csak úgy kaczerködött az erdőszéli vadrózsával.

A mint megláttam őt, fölébredt bennem egy addig

voltak hivatalba és igyekeztek is a magasabb fórumokon majdnem eltűrhetetlen helyzetünket ecsetelni.

Alázatos üdvözlőnk és hálás köszönetünk tejezük ki, mi földi emberek, a Mindenhatót pedig kérjük, hogy a mi- és családunk jólétéért való fáradozásukért jutalmazza meg őket teljes boldogsággal! Éljenek sokáig és mindenkor az öröm, boldogság és meglegedés karjain ringatva.

Hálás szívből kívánja ezt nekik a vallás és közoktatásügyi m. kir. Ministerium keretéhez tartozó többi erdőőrök nevében is

Meisster Gyula
m. kir. közalap. erdőőr.

Egyről-másról.

Folyó evi június 6-án az eperszedés majdnem emberáldozatot kívánt, midőn is egy társunk fegyverét volt kénytelen használni.

Az eset a következő:

Az említett napon Eberling Gyula kartársunk szabadságra kapott engedélyt, mely időre Szóják József szinte Fekedi erdőőr lett megbizva az előbbinek védjázatával, mely védjázatban nagy földi eper termés van, mi okból az utóbbi pünkösdi első napján annak tudomásával, hogy a ráczoknak pünkösdjük nem a miénkkel együtt esik, ezek megfékezése végett ment ki a nevezett vágásba, hol a vágásban nyüzsgött a nép.

Társunk kizavarta őket a vágásból, de a többi között levő 3 rácz, ki szintén engedelmeskedett s a vágást elhagyva a szomszédos fiatalosból hallgatták Szóják szitkozódásait, mire odakiáltották, „ha van kurázsidi jöjj ide!” Kollegánk szótfogadva indult a ráczok közé és fegyvere csővével lökte mellbe az egyiket, mire a másik egy előre elkészített körisfa suhánggal

ugy vágta fejbe Szójákat, hogy ez megtántorodott, de esésközben megtámadóját a czombtövön lőtte meg, másakra is rálőtt, de eredmény nélkül. A lövés után azonban összerogyott; kollegánkat csak ezután vették körük közé a ráczok s jól összeverve hagyták vérebe fetrengeni a magáról mitsem tudó embert.

A ráczok távozta után magához térve első teendője volt szemét kitörölni s fegyverét keresni, mit azonban a ráczok magukkal vittek.

Keresgélése közben pillantotta meg Jung János asztalost, ki felkérésére társul kínálkozott Véméndig az orvoshoz s midőn az országotra értek, jött szembe velők Naszladi véméni kollegánk, ki szintén csatlakozott és a véméni erdőn keresztül menő közelebbi gyalogutat vették igénybe.

Alig pár lépést téve, ezen a gyaloguton pillantották meg a 3 ráczot, kik meglőtt társukat vezették. Szóják fegyverét, melyet náluk látott, követelte tőlük, mit azonban ezek átadni nem akartak; ha Naszladi tőlük el nem veszi, sőt, ha Naszladi velők nincs, tán ismét megverik Szójákat.

Igy a két ellenséges fél együtt ment a doktorhoz. (Hiszem, hogy pár quaterkára nem rándultak be egyik korcsmába sem bruderschaftot inni).

Szójáknál sulyos testi sértést konstatált a doktor, s ez még ma is a szobát őrzi 7 cm. hosszú sebével és megrepedt koponyával. A rácznak előlről kapott lösebjé elől egy, míg hátul, hol a posták kihatoltak, 6 lyuk.

Az igazság szolgáltatás lesz hivatalba, kikutatni, kinek lesz igaza, mit annak idején a szerkesztő ur szíves engedelmevel közölni fogok. (Nagyon szívesen veszem. Szerk.)

* * *

soha sem ösmert érzés, mely pár pillanat alatt örült szenvedélyként járta át egész valómat, a — szerelem. Az én Plátói nyugalom elvészett s be kellett látnom, hogy nagy igazság rejlik e mondásban: „A szerelem olyan tűz, melynek egy szikrája soha sem hamvad el s csak élesztésre vár, hogy ismét fellobogjon“.

Szemeink találkoztak. Egy tekintet, egy mosoly elég volt annak bizonyítására, hogy ő is szeret.

Oh, mily boldog valék! örömtől repeső szívvél közeledtem hozzá e szavakkal:

„Kisasszony, én önt kimondhatatlanul szeretem, ne utasítson el, mert igenlő szavai a hetedik égbe, mig nemleges válasza a Lucifer poklába dobna.“ Kissé merész és regényes föllépésem nagy zavarba hozta a szegénykét, úgy állt előttem, mint egy bűnös, igazi apácza, ítélő püspök bírása előtt.

Nem állhattam ellent e percz varázs hatalmának, oda hajoltam hozzá s megcsókoltam angyali arcát. Ekkor ő föltekintett. Gyönyörű szemeiben ott ragyogott a túlvilági boldogság egyenes útja. A viszont szerelem

édes tudatának kéj érzelmé járta át tagjainkat, egymáshoz simulva, egymás ajkáról szívtuk a tiltott gyümölcs édes nedűjét. Szemeink előtt összefolyt a mindenség s pár percz múlva ott állunk egymás előtt dobogó kebellet, szerelemittas tekintettel...

Éreztem, hogy többé nem lehetek el nélküle, megkértem tehát. Nőm lett. Boldogságom most már teljes vala.

A nappali időn keresztül kéjelegve pauzáltunk lakásunk szélétől védettebb alsó részén, mig az esti órákat 9—12-ig rendesen egy kis kirándulással töltöttük; ilyenkor megengedtük egymásnak, hogy ki - ki szabadon, tetszése szerint mulathasson. De hogy is ne találtuk volna jól magunkat, a mikor maga az emberi állat világ rendezett ilyenkor nekünk tűzijátékokat.

Érdeklődéssel néztem végig nem egyszer, a mint óriási erőlködéssel hordanak össze nagy fahalmazokat és este meggyújtják, bevárják a mig leég és aztán távoznak. Soha sem tudtam elképzelni, mi okból történik ez? Mert hogy éppen csak a mi kedvünkért,

Tekintélyes fakereskedő czég Engel Adolf és fiai Pécssett és a vidéken; jószívűsége és a jánosi pusztán tett iskola építéseért pár évvel ezelőtt kapta meg a nemesi czimet Jánosi előnévvel.

A pécsi püspökség összes- és a közalap. vágások nagyobb részét haszonbérbe birják.

Ily tekintélyes czég bizonyára alkalmazottakat tart és egy ilyen alkalmazottja: Harcz János ráczmecskei lakos, ki mint vágásór működik 4—5 év óta a kisgeresdi vágásban 22 frt havi fizetés és semminek sem nevezhető csekély mellékjövedelem mellett.

Ez ideig urasága éven át alkalmazta, míg ma, mivel a fát eladni és a szénbányákba szállítani igyekezett, a nyári időre felmondtak neki s az ősz kezdeitig nem kap fizetést.

Ismerem a czéget és nem akarom feltételezni, hogy ily embertelenséget követne el, hanem inkább egy erdőőri vizsgát kiállott, — körerdészi ranggal ellátott Sziklai (ezelőtt Stein) Géza, Harcz közvetlen telebbvalójának szivtelenségének tulajdonítjuk a családos ember nélkülözéssel teljes szerencsétlenségét.

Ez az ur meggondolhatná, hogy neki is jól esett, mint egykori vágásórnek a 18 frt havi fizetés, de rágondolhatna arra is, hogy a szerzett ezrek még eljoghatnak, és családját (ne adja az Isten!) érheti hasonló csapás!?

Törvényhozásunk, de különösen az erdészeti egyesület volna hivatva hasonló esetek meggátolására. — Helyesnek találnám az esetet „Nyílt levélben“ felhozni az Országos Erdészeti Egyesületnél.

Kartársi üdvözléssel

Meiszter Gyula
m. kir. közalap. erdőőr.

LEVELEZÉS.

Ruszkicza (Lozna) 1897. június hó 21-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

Ha lesz szives szeretett lapunkban szerény soraimnak egy kis tért engedni, volnék olyan bátor a védkerületemben előfordult szerencsétlenség folytán egy munkás életébe került szomorú esetet, — azon czélból közölni, hogy számos tisztelt kollegáink hasonló esetekből előfordulható ily szerencsétlenségért felelőséggel tartoznak, mint ebben az esetben jó magam is; míg a sokféle tekintetből össze halmozódó bírósági kombinált kérdések könnyen az erdőőr hátrányára fejtenek meg.

Ennél fogva elővigyázat szempontjából jónak látom t. kollegáim becses figyelmét éberségre buzdítani. A szerencsétlenség előidézőjének e czimet kell adnom:

„A gyikos hasábfa“.

Folyó hó 11-én Andrassony Timotei r. gladnai lakos mint szorgalmas munkáshoz illik, ő is a hajnali órákban megkezdte munkáját, mely védkerületem Glavan nevű vágásában faszén termelésre szánt ölfának egy meredek hegyoldalon a favágók által elszórtan fölrakásolt ölrakatoknak a széntűzhelyektől nem messze fölállított gerebhez leendő legközelítését képezte.

Nevezett munkás, ki ily fajta foglalkozást már éveken át teljesített s így szerzett gyakorlati jártaságában — talán éppen veszélyére — elbizakodva a déli pihenő után a még vele dolgozó többi munkás társait fölküldötte, hogy a legfelső csusztatón az ott fölhalmazott hasábfat eregessék le, míg ő és állítólagos neje, fölülről a második és harmadik csusztató szakasz

abban Tamás vagyok. Az igaz, hogy mi nagyon szerettünk a fény körül settenkedni és fájdalom, sok tapasztalatlan atyámfia ész nélkül rohant oda. A füst elszédítette őket, a láng leperzselte szárnyaikat és ott pusztultak el dicstelenül.

Én mindig arra intettem Miczikémet, hogy ne hagyja magát elkápráztatni ez illuminációktól; távolról gyönyörködjék abban, mert ha őt elveszteném, számomra csak bánatot, sorvadást, halált hozna a sors.

Igy telt az idő nap-nap után a legboldogabb viszonyok között. De egyszer csak szét foszlott életem egéről az eddigi rózsaszínű hajnali pir, miként a déli báb; egy váratlan csapás megfosztott szeretett Miczikémtől. Ugyanis egy Szajkó nevű rabló valahonnan az általunk lakott fára tévedt s ott a legundokabb gyilkosságot követte el. Épp álmomból keltem föl, midőn ő fölnyitott csőrével kanibáli tekintettel rohant álmában is mosolygó gyönyörű nőmre. Szemeim előtt egyszerre elsötétült az ég s mire magamhoz tértem, fájó szívvvel kellett látnom, hogy szerelmes hitvesem már nincs többé!

Most már hiába való volt előttem az élet, beteg lettem testben, lélekben.

Érzem, hogy soká nem élhetek . . .

Itt át vesszük az önéletrajz befejezését. 1892-ik évben hadat üzent a földmívelésügy m. kir. Ministerium a Maros-Torda-, Besztercze-Naszód- és Csik vármegye erdősegeiben föllépett apácza tábornak, miután az előző években is kisebb nagyobb összeütközések történtek már. Meg kezdődött a harc a védetlen és fegyvertelen apáczákkal. Lett dúlás, rombolás és különösen a Görgény környékére cenzuralizált zöldhajtókás had minden isteni és emberi törvényt és érzést lábbal tiporva, barbár kegyetlenséggel pusztította a szegény apáczákat.

Az az előtt senki által sem zavart erdőség visszhangzott a zöld hajtókások harc riadalától, míg az apácza tábor minden katonája jajszó nélkül halt meg, mint az igazi angol tengerész a sülyedő hajón.

között, tehát éppen az ugrató alatt megkezdte a hasábok eregetését a legalsó gerebhez. E közben a legfelső csusztatón dolgozó többi munkások is vigan folytatták a maguk munkáját, minden gyanus gondolat nélkül a közvetlen közelgő szerencsétlenségre. Így folyt a munka fönt és lent talán mindenkinek teljes meglegedésére, melyet azonban egy a legfelső csusztatónak ugratóján át, fönt a levegőben tovább repülő hasáb, mintegy megirigyelve a munka haladását, át esik a második csusztatóba s ezen villámsebesen tovább csuszva, az ugratóból nagy erővel kirepül és Andrasont bal szeme fölött fejbe ütven, mind ketten földre hulltak. Andrasony ennek következtében súlyosan megsérülven, azonnal kórházba szállított, hol a gyors orvosi segély és ápolás daczára 4-ed napon meghalt.

Az eset megvizsgálása most van folyamatban s a szerencsétlenségnek vétkes mulasztásból eredő haláletet okozására irányul.

Miután velem az eset iránt fölvetett kihallgatási-jegyzőkönyvben egyetlen adat sem merült föl ellenem, hiszem hogy baj nem is ér.

Hazafiui üdvözlettel maradtam alázatos szolgája

Tóth Jo á c h i m
egyleti főerdővéd.

Különfélék.

Halálozás. Tóth Mihály, volt uradalmi erdőőr, kinek szomorú sorsát, melyben egy megtámadójának véletlen meglövése miatt része volt, megviselve a részben az ártatlansága tudatában nehezen viselt börtöntől, mint sajnálattal értesülünk, múlt hó 11 - én az Urban elszenderedett. Adjon neki a Mindenható nyugodt pihenést és vigaszt a szerencsétlen, mélyen megsomoritott szülőknek! Nyugodjék békével!

henést és vigaszt a szerencsétlen, mélyen megsomoritott szülőknek! Nyugodjék békével!

Pihenő 42 év után. A szászsebesi m. kir. erdőhivatal dévai erdőgondnokságánál alkalmazott M o g a János m. kir. főerdőőr 42 évet meghaladó buzgó és odaadó szolgálat után folyó hó elsejével nyugalomba vonult. Kivánjuk, hogy a jól megérdemelt pihenést friss egészségben, meglegedéssel még sokáig élvezhesse!

Az erdő titka. A Budapesti első kerülethez tartozó nagykovácsi erdőben czirkáló rendőrjáratnak Kenner Mátyás erdőőr azt jelentette, hogy az erdő gyalogutján egy botot talált földbe szurva s rajta névjegy volt, a melyen a vezetéknevet kivágták s így csak ez volt rajta: „Ifj. — Gyula“. A névjegy tulsó oldalán a következő sorok voltak:

„E bottól 25 lépésnyire van holttestem. Ne bonczolják föl s ne is kutassák, ki e szerencsétlen, a ki ön-kezelével vetett véget életének. Zsidó rítus szerint temessenek el. 1897. június 20-ikán este“.

A rendőrörök átkutatták a tájéket, de nem akadtak semmiféle holttestre. Nem lehetetlen, hogy az egész tréfa.

Vérengző feleség. Iglórol írják, hogy a városhoz közel fekvő Odorin községben kegyetlen gyilkosság történt. Csomák István odavaló gazda már régóta rossz lábon élt a feleségével, mert az asszony részegeskedett. Tegnapelőtt éjszaka munkából tért haza s feleségét megint részegen találta. Szóváltás támadt közöttük, a mire Csomák a csürbe ment aludni. A dühös asszony megvárta a mig ura elalszik, aztán baltával fejbe vágta. A szerencsétlen ember fölébredt s védekezni akart, de az elvadult asszony még egyszer feléje sujtott s az ütés halántékon érte a szerencsétlen embert. Alig ha marad életben. Az asszonyt a csendőrök átadták a bíróságnak.

Megmozdult a föld. Dank kolozsmegyei községet, hol pár héttel ezelőtt a földomlás nagy rombolást vitt véghez, ismét veszedelem fenyegeti. Mignap délben a falutól északra levő hegy oldalán ismét megmozdult a föld s utközben hullámokba, dombokba torlódva csuszik feltartóztatlanul a község felé. Egy nap reggel hét órakor hangzott föl a vészkiáltás a faluban, hogy ismét jön a földáradat s délben már tizenhatsz család álta körül könnyes szemel, fölforgatott, helyéből eltolt, összedőlni készülő házat, kettő már akkor romokban is hevert. A főutcán délután egy órakor összeomlott a feltornyosult földtömeg és lehetetlenné tette a közlekedést. A falu népe kétségbe van esve, még csak óvintézkedést sem tud tenni a vész ellen. Künn a határban tompa el-elhaló morajjal puposodik egy ik földhullám a másik után, a mellettük keletkező lapályban pedig tavak támadnak, melyeknek szennyes tajtékzó vize néhol öt-hat öl mélységű. Valószínű, hogy az egész falu el fog költözni biztosabb vidékre.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

A sokféle harczkisérlet között jónak ösmertetett egyes helyeken az erdő letarolása is.

Az óriási fenyő kolosszok porba hullottak egy ember szavára, az pedig parancsot parancs után osztva, az ország minden részéről összetoborzotta embereit a lőpor és kard nélküli harcra.

A kitermelt szálfák között volt egy szép erdei fenyő törzs is, e törzs egyik ággyöce alatti nyílásban a hámozás folyamata alatt egy darab nyirfa héjat és egy kiszívott apácza lepkét találtak.

E héjon irta meg a tudós apácza lepke, a rovar világ dicsősége fekete bodza boggyó nedűvel önélet-rajzát.

A nyirfa héj szerencsésen hozzám került, de a tudós lepke maradványai a tudatlan munkások által kitudja hova szórattak el. Erről a héjről irtam én le ezeket.

KULCSÁR PÁL.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legújabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégétől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földművelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjal megbízott

a nagytekinetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földművelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.